

saadanne virkelig uheldige Elementer, tror jeg, at der derved ialtsald er gjort, hvad der igjennem Straffeloven kan gøres, for at fremme og indføre en virkelig god og human Tone mellem Befalende og Undergivne. Endelig er Hensynet til vedkommende enkelte Individuer ogsaa af den Bestaafenhed, at det tilraader en saadan Foranstaltning, som her er bragt i Forslag. Man maa nemlig erindre, at der i den militære Straffelovgivning ikke kan undgaas at være en saadan Sammenblanding af borgerlige og militære Straffe, som ofte kunne føre til temmelig urimelige Resultater. Den militære Straffelovgivning hjemler nemlig Anvendelsen af Straffe, der efter den almindelige borgerlige Opfattelse anses som virkelig vanærende, og som ellers kun forskyldes ved egentlig vanærende Forbrydelse. Den militære Lovgivning hjemler Straffe som Vand og Brød og Strafarbejde for Forsælsere, der i den almindelige borgerlige Opfattelse slet ikke betragtes som egentlig vanærende. Denne Uoverensstemmelse mellem de militære og borgerlige Begreber kan føre til urimelige Resultater og vilde navnlig føre dertil, dersom man fulgte det oprindelige Udskift, affastede de stærkere forporlige Straffe og udelukkende lod den almindelige Fængselsstraf i sin hele Gradation fra simpelt Fængsel igjennem Vand og Brød op til Straffearbejde blive anvendelig for Militæretaten. Da vilde der til Syvende og sidst ikke være nogen anden Vej til at ramme saadanne halstyrige Elementer end at straffe dem med Fængsel paa Vand og Brød i stigende Gradation, og kunde man ikke holde Styr paa dem paa anden Maade, var der ikke anvist nogen anden Vej end at henfætte dem til Straffearbejde. Dette er en Uoverensstemmelse, en Modsigelse i Tanken, som paa ethvert Tidspunkt og under ethvert Forhold vilde spøde den almindelige Retfærdighedsfølelse, thi saadanne Folk, som derigjennem vilde komme til at tilbringe deres meste Tjenestetid paa Vand og Brød og maatte ende med Straffearbejde, behøve aldeles ikke at være Folk af den Kaliber, som den almindelige borgerlige Straffelov straffer med tilsvarende Straffe. Efter den nugældende militære Straffelovgivning har man ogsaa særlige militære Straffe at anvende paa dem, nemlig Nebstætte i de Meniges anden Klasse med dertil hørende Rottingslag, som jo er en Straf, der er militært vanærende, men som ikke har den samme Karakter overfor den almindelige borgerlige Opfattelse, og som derfor netop betegner de Forbrydelser, som dermed straffes, paa den særegne Maade, at det er grove Forbrydelser efter den militære Lovgivnings Synspunkt, men at de dog ikke jevnstilles med de Forbrydelser, som ellers straffes med Vand og Brød eller Straffearbejde, nemlig de egentlige borgerlige Forbrydelser efter den borgerlige Straffelov. Det er altsaa klart, at naar man vil naae til at komme bort fra Anvendelsen af de strenge militære for-

porlige Straffe, saa maa det være en Opgave at finde en Fremgangsmaade overfor disse særegne Arter — jeg vil ikke kalde dem Forbrydere, det ere de ikke, men denne særegne Art af Overtrædere, som jeg her har betegnet. Udvalgets Flertal har søgt at ramme dette Bæbreb, idet man har betegnet disse Folk med Ordet „Bagabonder“. Det er naturligtvis en Betegnelse, der ikke er fuldstændig udtømmende og heller ikke fuldt betegnende, men dog nærmest svarer til det Begreb, man her har tænkt paa. Overfor disse Folk foreslaar man en Fremgangsmaade, som paa den ene Side fører til, at man opnaar at fjerne dem fra deres Kammerater, og hvorved man paa den anden Side undgaar at straffe dem paa en Maade, der i deres Medborgeres Dine vil blive anset for vanærende, en Fremgangsmaade, der endelig, tilsidst mulig kunde være til Gavn for de Paagældende selv derved, at de for en Tid blive satte under et strengt og nært militært Tilsyn og navnlig afholdes fra de Fristelser, som jo i Reglen ere de, for hvilke de bukke under. Det er som oftest Brændevin, der frembringer den Slags Folk, og det er ikke usandsynligt, at naar saadanne Individuer i nogle Maaneder absolut blive afholdte fra enhver Nydelse af Brændevin, vil der maatte kunne ske Underværker for dem med Hensyn til deres Fremtid. Militæretaten har jo ogsaa overfor disse Individuer en Pligt. Det Forslag, Flertallet her stiller, vil ganske vist komme til at paalægge de paagældende militære Institutioner en maatte temmelig byrdefuld Opgave; men vi stille Forslaget i Tilid til, at man ogsaa vil erkjende, at Militæretaten i den Henseende kan komme til at løse en Samfundsopgave ved med Interesse at paatage sig den Opgave, som Forslaget stiller, at udøve et saadant strengt, nært Tilsyn med de her paapegede Individuer. Det samme vilde jo kunne være opnaaet ved Etableringen af egentlige Straffeaafdelinger. Vi have imidlertid ikke turdet og ikke ønsket at være med dertil; thi ved Oprettelsen af egentlige Straffeaafdelinger kommer der et Moment med i Betragtning, som mulig kunde bryde mere ned, end man ved hele den øvrige Foranstaltning haabede at bygge op, nemlig det, at man i en saadan Straffeaafdeling jo udelukkende vilde henføre saadanne Personer til et Selskab, der absolut vilde affære Muligheden for nogen Forbedring. Jeg kan ikke se rettere end, at en Straffeaafdeling vilde være en fuldstændig Opgivelse af de paagældende Individuer, og jeg tror ikke, at man fra Statens eller fra Militæretatens Side har Lov til at betragte noget Individ som fuldstændig opgivet. Forøvrigt er det Flertallets Opfattelse, at den hele Bestemmelse, som indeholdes i den foreslaaede § 32, vil faae en forholdsvis ringe Anvendelse med Hensyn til det Antal af Personer, som den vil komme til at gjælde. Det vil jo være sandsynligt, at den nærmest vil komme til at